

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz. Tokai és társai kontra Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. július 14-én benyújtott fellebbezés

(C-301/04 P. sz. ügy)

(2004/C 262/25)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviselik Walter Mölls, Wouter Wils és Heike Gading, kézbesítési cím: Luxemburg, 2004. július 14-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz. Tokai és társai kontra Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélete ellen, a T-239/01. sz. ügyre vonatkozóan.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

1. az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. (1) sz. egyesített ügyekben hozott ítélete rendelkező részének 2. pontját helyezze hatályon kívül,
2. az SGL Carbon AG-t kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

Az Elsőfokú Bíróság 2004. április 29-i ítélete az EK-Szerződés 81. cikke és az EGT-megállapodás 53. cikke alkalmazási eljárásáról szóló, 2001. július 18-i 2002/271/EK bizottsági határozatra (COMP/E-1/36.490. sz. ügy – Grafitelektrodák; HL 2002., L 100., 1. o.; a továbbiakban: határozat) vonatkozik.

Az Elsőfokú Bíróság ítélete megerősíti, hogy a hét felperes, 1992 és 1998 között a grafitelektroda-kartell tagjai és a határozat címzettjei megsértették az EK-Szerződés 81. cikkét és az EGT-megállapodás 53. cikkét, valamint megerősíti a jogsértés jelentőségét. A kiszabott pénzbírságok összegét azonban jelentős mértékben csökkenti.

A fellebbezés az SGL cég javára az ítélet 401-412. pontjaiban megadott csökkentésre (T-239/01. sz. ügy, a rendelkező rész 2. pontja) vonatkozik. Különösen az Elsőfokú Bíróságnak a vállalkozás azon jogának, hogy önmagát nem köteles terhelni, a terjedelmére vonatkozó megállapításai ellen irányul, melyek közvetetten a Bizottság vizsgálati hatáskörére is kihatnak.

Az Elsőfokú Bíróság az ítélet 407-409. és 412. pontjaiban megállapítja: az SGL cég válasza a 17. rendelet 11. cikkének

(2) bekezdése alapján hozzá intézett információkérésekre – a Bizottságnak a határozatban kifejtett álláspontjától eltérően – a kartellügyekben a pénzbírság kiszabásának mellőzéséről vagy a pénzbírság mérsékléséről szóló bizottsági közlemény (HL 1996., C 207., 4. o., a továbbiakban: engedékenységi közlemény) alapján az SGL cég javára a pénzbírság csökkentésére alapoznak meg igényt. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság elutasítja a Bizottság azon érvelését is, miszerint az SGL válaszáért járó esetleges kedvezménynek kisebbnek kellene lennie, mint a vállalkozás saját kezdeményezése esetén (ítélet 410. pontja).

A Bizottság álláspontja szerint az ítélet e pontjai jogilag hibásak, és az ítélet sérti a 17. rendelet 15. és 11. cikkeit az engedékenységi közleménnyel összefüggésben.

Arról, hogy a Bizottság információkéréseire adott egyes válaszok főszabály szerint megalapítják-e a csökkentéshez való jogot

Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 17. rendelet 11. cikkének (2) bekezdése (jelenleg: az 1/2003 rendelet 18. cikkének (2) bekezdése) szerinti információkérésre adott válasz elvből nem tekinthető a bírság csökkentésével jutalmazható együttműködésnek. Ha ugyanis a vállalkozás a kérést nem teljesíti, akkor a Bizottság a 17. rendelet 11. cikkének (5) bekezdése (jelenleg: az 1/2003 rendelet 18. cikkének (3) bekezdése) alapján határozatban kötelezheti a kért információ közlésére. Mindemellett azonban bizonyos válaszok a vizsgálat alatti együttműködés miatti kedvezményre adhatnak alapot, mégpedig akkor, ha a feltett kérdést a 17. rendelet 11. cikkének (5) bekezdése szerinti határozat azért nem tartalmazhatta volna, mert a kérdés jogellenesen sértette volna a vállalkozás védekezési jogait.

Az e szempont szerint megengedett és meg nem engedett kérdések elhatárolási ismérveit a Bíróság az Orkem-ítéletben fejtette ki (374/87. sz. ügy, EBHT 1989., 3283. o.). Így a Bizottság a vizsgálat tárgyát érintő, már meglévő iratok megküldését korlátozás nélkül igényelheti. Megkívánhatja „tájékoztatás adását [a vállalkozás részéről] esetlegesen ismert tényekről” is (Orkem-ítélet, 34. pont). Mindazonáltal „a Bizottság nem kötelezheti a vállalkozást válaszadásra, ha ezáltal a vállalkozásnak olyan jogsértés megtörténtét kellene beismernie, melyet a Bizottságnak kellene bizonyítania” (i.h., 35. pont).

E különbségtételt az Elsőfokú Bíróság ítélete 408. pontjában nem alkalmazta. A 408. pont csupán olyan, már meglévő iratok megküldését említi, melyeket az SGL-től védekezési jogainak sérelme nélkül igényelni lehetett.

Ugyanez érvényes a másik, az ítélet 412. pontjában említett információkérésre. Mivel a Bizottság tudta, hogy az SGL egy másik vállalkozást figyelmeztetett a közeli ellenőrzésre, többek között azt kérdezte az SLG-től, melyik másik vállalkozáshoz juttatta el ezt az információt. Az SLG megnevezett egy másik vállalkozást, azt azonban – mint azt később a Bizottság megtudta – elhallgatta, hogy egy harmadik vállalkozást is figyelmeztetett. E kérdéssel a Bizottság „... tényekről” kért tájékoztatást és nem arra kötelezte a vállalkozást, hogy „jogsértés megtörténtét beismerje”. Ahhoz, hogy a Bizottság az SGL válaszában közölt információt súlyosító körülményként értékelhesse, amint azt az Elsőfokú Bíróság beállítja, először is bizonyítania kellett a jogsértést.

A csökkentés mértékéről olyan együttműködés esetén, melyet információkérés előz meg

Amennyiben az SLG együttműködését egy kötelező jellegűként, azaz határozati formában megjelenve meg nem engedett információkérésre adott válasznak tekintenénk, úgy az Elsőfokú Bíróság ítéletének 410. pontjában nem ismeri fel, hogy bármiféle csökkentés kizárólag a Bizottság vizsgálatához adott információk értéktöbbletének ellentételezéseként adható. Ez az értéktöbblet viszonylag nagyobb, ha az együttműködés önkéntes és elég korai ahhoz, hogy a Bizottságot bizonyos vizsgálati cselekményektől, mint például az információkérés megfogalmazásától és írásba foglalásától megkímélje.

(¹) Az EBHT-ban még nem tették közzé.

Az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz. Tokai és mások kontra Európai Közösségek Bizottsága egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélete ellen az SGL Carbon AG által 2004. július 19-én benyújtott fellebbezés. A fellebbezés a T-239/01. sz. ügyre vonatkozik

(C-308/04 P. sz. ügy)

(2004/C 262/26)

A SGL Carbon AG, képviselik Dr. Martin Klusmann és Dr. Kirsten Beckmann ügyvédek, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstr. 1., D-40479 Düsseldorf, 2004. július 19-én fellebbezést nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának (második tanács) a

T-236/01., T-239/01., T-244/01–T-246/01., T-251/01. és T-252/01. sz. egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélete ellen. A fellebbezés a T-239/01. sz. ügyre vonatkozik.

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

1. az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-239/01. sz. ügyben (¹) hozott ítéletét az alperes 2001. július 18-i határozata 3. és 4. cikke ellen irányuló keresetet elutasító részében helyezze hatályon kívül és az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetnek adjon helyt,
2. ennek elutasítása esetén a felperessel szemben a COMP/E-1/36.490 határozat 3. cikkében kiszabott pénzbírságot, valamint a 4. cikkben az alperes 2001. július 23-i (SG 2001) D/290091 levelével összefüggésben megállapított perfüggőségi és késedelmi kamat összegét méltányosan csökkentse,
3. mindezek elutasítása esetén kötelezze az Elsőfokú Bíróságot új eljárásra, a Bíróság álláspontjának figyelembevételével,
4. kötelezze az alperest az eljárás valamennyi költségének viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A fellebbező összesen hét érvet ad elő az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével és azon keresztül a bizottsági határozat 3. és 4. cikkének megsemmisítésével kapcsolatban..

1. Elsőként a ne bis in idem alapelv megsértését kifogásolja, amiatt, hogy nem vették figyelembe a megtámadott határozat meghozatala előtt Észak-Amerikában ugyanezen cselekmények miatt kiszabott büntetést. Azt állítja, hogy az európai és észak-amerikai versenyjogi tilalmak azonos materiális védelmi célja miatt legalábbis be kell számítani a korábban azonos ügyben alkalmazott szankciókat. Ez vagy közvetlenül következik a tágran felfogott, a közösségi jog és harmadik államok jogának viszonyában érvényesülő ne bis in idem elvből, vagy pedig a „natural justice” elvből, mely még tágabb értelmű és a „Walt Wilhelm” ítélkezési gyakorlat óta alkalmazandó. Egyébként a Bíróság már a Boehringer-ügyben hozott ítéletében is megerősítette az egyesült államokbeli szankciókra vonatkozó beszámítási kötelezettség főszabály szerinti meglétét azonos tényállás esetén, amit az Elsőfokú Bíróság nem ismert el.

2. Az Elsőfokú Bíróságnak a pénzbírság alapösszege meghatározásánál tett megállapításai vonatkozásában a felperes azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogsértően járt el vele szemben, amikor a kiinduló összeget nem csökkentette, noha az Elsőfokú Bíróság által megállapított irányadó bírság-kiszabási szempontok diszkrimináció nélküli alkalmazása esetén ennek meg kellett volna történnie.